

[Bundvad.]

rat, men til et effektivt arbejdende apparat, der har opgaver og indflydelse. Jeg kunne derfor ønske, at man skærpede bestemmelserne angående tilsynets forhold til sikkerhedsrepræsentanterne i den retning, at tilsynet ikke alene som foreslået bør træde i forbindelse med sikkerhedsrepræsentanterne på arbejdspladsen, men skal gøre det. Der kan så etableres den nødvendige vekselsvirkning mellem parterne.

Jeg ser, at der er foreslået en udvidelse af arbejdsrådet, således at arbejdsgiverne og arbejdernes organisationer hver skal indstille 7 medlemmer. Denne udvidelse er rimelig og vel også nødvendig, når henses til de mange bemyndigelser, som loven med arbejdsrådets billigelse vil give tilsynet ret til at udnytte. Vi vil igennem arbejdsrådet, når det er sammensat som foreslået, kunne få den nødvendige kontakt mellem erhvervslevets repræsentanter og tilsynet.

Som jeg allerede har sagt, rummer lovforslaget et væld af enkeltheder, der må tages stilling til i det kommende udvalg. Jeg har undladt at omtale disse enkeltheder og kun holdt mig til nogle hovedlinier, hvilket endda ikke giver en udtømmende omtale af de problemer, der melder sig i forbindelse med forslaget til denne nye lov.

Jeg er glad for lovforslaget. Det betyder et uhyre fremskridt, når det ses i forhold til, at man f. eks. i 1873 stort set kunne nøjes med en bestemmelse om, at børn under 10 år ikke måtte arbejde i fabrikker, og når det ses i forhold til den nugældende lov. For mig står forslaget som symbol på, at det enkelte menneskes værdi trods alt er stigende.

På mit partis vegne anbefaler jeg lovforslaget til en velvillig behandling.

Axel Kristensen: Det foreliggende lovforslag, som bygger på en betænkning på 664 sider fra et af socialministeriet nedsat udvalg, betyder en overordentlig stærk udvidelse af området for lovgivningen om arbejderbeskyttelse, og også selve begrebet arbejderbeskyttelse får en udvidet betydning. Emnet er så omfattende, at det vil være umuligt her ved første behandling at gå ind i en dybtgående diskussion, hvilket efter min opfattelse heller ikke ville være forsvarligt; jeg ville i hvert fald ikke kunne påtage mig at gå ind i en sådan diskussion på nærværende tidspunkt; dertil kræves dybtgående drøftelse i et udvalg og fremskaffelse af betydelige oplysninger og materiale.

Til selve opgavens løsning, nemlig den

bedst mulige — jeg understreger meget stærkt: mulige — arbejderbeskyttelse kan jeg på mit partis vegne tilsige vor medvirken. Det ganske enkle, at en maskine, et apparat, et teknisk anlæg skal være sådan indrettet, at det frembyder mindst mulig risiko for den beskæftigede, er så selvfølgelig, at det næsten ikke behøver at siges. At man bør bekæmpe erhvervsygdomme så effektivt som muligt og derfor undersøge og studere disse og deres opståen, er efterhånden sikkert ligeså anerkendt. At man også på områder, der ikke giver sig direkte udtryk i beskadigelse, med rimelighed kan påbyde foranstaltninger, hvis disse på væsentlig måde forringer den belastning, den beskæftigede udsættes for, vinder også mere og mere forståelse, fordi man er klar over, at arbejdsydelse ikke forøges, men formindskes ved overbelastning. Der er opstået en virkelig forståelse af, at arbejdsforholdene betyder overordentlig meget for arbejdsydelse, således at man i mange tilfælde vil få en direkte økonomisk gevinst ved at indrette forholdene bedre. Der bliver på denne måde overensstemmelse mellem de humane interesser og de økonomiske, hvilket man må lægge meget stor vægt på, fordi de økonomiske muligheder naturligvis sætter grænsen for, hvor vidt man vil gå. Det vigtigste for et menneske er at have mulighed for ved beskæftigelse at sørge for sig selv, og derfor må beskyttelsen ikke drives så vidt, at den på betydende måde hindrer produktionen, fordi beskyttelsen da gennem de forringede livsvilkår gør mere skade end gavn. At regeringen og socialdemokratiet, når de selv skal præstere ydelsen — jeg mener, når finansministeren skal skaffe dækning —, er enige med os stort taget, fremgår jo af de mange erklæringer om, at en sociallovgivnings udvikling må ske i takt med forbedringen af vor økonomiske stilling, altså af vor evne. Det samme må da gælde, når erhvervslivet direkte skal bære byrderne. Der er da ingen forskel mulig her. Men det er nu, ligesom regeringen ikke helt forstår dette.

Lad mig straks sige, at de arbejdstidsbestemmelser, der findes i lovforslaget, ikke kan gennemføres, og det gælder både bestemmelserne for de mindreårige og for de voksne. Bestemmelserne lader sig ikke forene med det praktiske livs krav, og i en række tilfælde er de ganske uden forbindelse med formålet, at beskytte arbejderne. Jeg ved ikke, om det er en fejltagelse, men jeg kan dog ikke lade være at synes, at der ligesom ligger en tendens i hele denne lovgivning i retning af, at det bare gælder om også at